

Der findes både flere og mere

Kunsten er aldrig bedre eller vigtigere end det, vi ønsker, den skal være. Det er vores ansvar at bidrage til det meningskabende. Det, som opleves som relevant i dag, er ikke nødvendigvis det samme som i går eller som for fem, ti eller halvtreds år siden. For at forstå dette må vi kende vores historie.

Sidste efterår afholdt vi i Dansehallerne en workshop med kunstneren Leonidas Martin som talte om, hvordan forskellige kunstneriske tiltag gennemføres for at styrke folks selvværd og selvtillid i Spanien. I Paris danser japanske Saburo Teshigawara *Fleksible Silence*. I Dansehallerne bød Gallerie indenfor til Group Show, og det syriske kunstnerkollektiv Abounadarra præsenterer endnu en film på internettet. I en situation, hvor ikke alle har ytringsfrihed, formår de at fortælle det, som ikke siges andetsteds. Kunsten giver en stemme til de mange. Sådan skabes historie.

Uden en viden om vores historie farer vi vild. At kunne se sig selv og sin samtid i en større sammenhæng giver en mulighed for at forholde sig konstruktivt til det aktuelle. Det gælder politik, og det gælder kunst. Så mange af vores unge kunstnere

er uddannet uden reference til fortiden. Det betyder, at generation efter generation er nødt til at "starte fra bunden" og begå, ikke bare deres egne fejl, men også gentage andres. Det bekymrer mig.

Historieløsheden gør det vanskeligt at forstå nutiden og det vestlige kunst-begreb, som vi alle skal leve med? Det kan betyde, at man underordner sig og bliver "lydig" på en måde, som passiverer og modarbejder hele idéen med kunst. Alligevel er jeg optimistisk med en brændende vilje for udvikling og forandring. Hvem skriver f.eks. den koreografiske scenekunsts historie?

Vi skaber bevægelse

Det er absolut nødvendigt at fastlægge betingelserne for kunstneres deltagelse i denne historieskrivning. Den vil ikke blive overdraget til andre. Dansehallerne investerer nu i et nyt Artist Research Lab og Residency Programme, hvor forskningsdelen er en vej. Den kunstneriske forskning driver ikke bare udviklingen af kunst, den bidrager også til historieskrivningen gennem dokumentation og den kollegiale deling af både processer og resultater. En godt rodfæstet fremadrettet bevægelse tager kunsten videre og styrker dens relevans. At så lejlighedsvis vende sig om for at se de svulmende bølger sprede sig ud og lande, skader ikke.

De, der helliger sig til at forske i sporet af fortiden, hjælper til at skubbe bevægelsen fremad. En person, der gør det indenfor vores område, er Karen Vedel, der er associeret professor ved Institut for Kunst- og Kulturvidenskab på Københavns Universitet. Med indgående kendskab til dans som kunstart i historiske og sociale kontekster, støtter hun udviklingen af samtidens koreograferes arbejde, bl.a. gennem sin involvering i udviklingen af Dansehallernes nye program. Og der er flere. Vi hjælper hinanden.

Hvordan vi ser, lytter, læser osv. bestemmer, hvad vi ser, hører, læser ... Vi behøver ikke vide, hvad kunst er for at kunne værdsætte den og insistere på dens relevans. Vi ved, at det påvirker vores evne til at se og opfatte verden og det, vi kalder virkeligheden. Publikum vokser og bliver mere og mere engageret. De kunstnere, der

har interessante forslag til både processer og forestillinger bliver flere. At være i stand til at tilbyde dem muligheden for at arbejde og udvikle det publikum, de kommer til at møde, er Dansehallernes mål. For at gøre det endnu mere spændende, vil vi også give plads til forskning og kollegial dialog, der kan bidrage til udvikling af kunstneriske metoder. Det er i samarbejde med både nationale og internationale netværk, der gør dette muligt. Der kommer til at ske så meget...

At tro på kunstens betydning er at tro på at mennesker evner nysgerrig generøsitet, venlighed og kærlighed. Det, vi gør nu, er historie i morgen.

Efva